

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΜΠΕΡΖΕ

Η ΑΠΙΣΤΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΝΤΡΕΑΣ ΝΤΥΡΑΝ 60 ετών.

ΙΩΑΝΝΑ ΝΤΥΡΑΝ 50 ετών.

Σ' ένα σολόνι στολισμένο με λουλούδια, κάρταφορο. Άγιά τη νύχτα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Τώρα λοιπόν που φρίγαν όλοι οι καλεσμένοι μας, αγαπημένη μου Ιωάννα, μπορούμε να καθήσοι με λίγο ακόμη έδω, και να μιλήσοι με μονάχοι μας, οι δύο μας, για τα περασμένα... Γιορτάσαμε άποψε την τριακοστή επέτειο του γάμου μας. Για σκέψου... Τριάντα χρόνια !...

ΕΚΕΙΝΗ.—'Αλήθεια... Πότε περάσαν τριάντα χρόνια !...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δέν περάσαν και πολύ άσχημα. Δέν εινε έτσι ;

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι, έτσι εινε, καλέ μου Άντρεά. Είμαστε ένα πολύ ευτυχιμένο ζευγάρι ! Βέβαια η τύχη δέν μάς χαμογελοϋσε πάντα, μα η βαθιά στοργή που μάς συνέδεε, μάς έδινε δυνάμεις για να παλαίσοι με θάρρος, και να νικησοι. Και νά, τώρα είμαστε και οι δύο, γέροι με άσπρα μαλλιά, με παιδιά με έγγοινα και όμοια πάντα χαροϋμένοι, πάντα αγαπημένοι. Έπι τριάντα χρόνια τώρα αγαπιόμαστε πάντα τόσο τρυφερά, τόσο στοργικά ! Για όλο τον κομο είμαστε ένας παππούς και μα γιαγιό, κι όμοι εσοι για μένα πάντα ό Άντρεάς κι' έγω εσοι πάντα η Ιωάννα σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ναι, ένας παππούς και μα γιαγιό, ένα ζευγάρι πολύ γερασμένο πιά, αλλά μη ξεχνάς πώς όλοι μάς έχουι την παράδειγμα. Όταν παντρεύονται στην πόλι μας ένας νέος και μα νέα, η καλύτερη εγγή που τους δίνουι εινε, να ζήσουι αγαπημένοι σάν το ζεύγοις Ντυράν !

ΕΚΕΙΝΗ.— Έτσι εινε... Η άληθή αγαπή, η αγαπή που πηγάει μέσα από την φρυχή, δέν πεθαίνει ποτέ, και όσο περνούι τα χρόνια γίνεται βαθύτερη... ιερώτερη. Και τώρα καληνύχτα, καλέ μου Άντρεά ! Δέν είμαστε πιά νέοι για ν' άντιχοι με στην άγρυπνια. Εινε περασμένα μεσάνυχτα ! Αύριο πάλι τά λέμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μη φεύγειι, αγαπή μου. Μείνε, σέ παρακαλώ πολύ, δυό λεπτά ακόμη. Θέλω κάτι να σέ ρωτήσοι...

ΕΚΕΙΝΗ.— Τι θέλειι, Άντρεά ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δέν εινε ίσοι πολύ λεπτό έκ μέρος μου... Σου ζητώ συγγνώμη... Άλλά μου φαίνεται ότι έχω το δικαίωμα να σου τό πώ ύστερα από τριάντα έτών συμβίωσι.

ΕΚΕΙΝΗ.— Είμαι περίεργη ν' άκούσοι τι θά μου πής.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Λοιπόν... Ναι... Άκουσέ με... Άκουσέ με... Πές μου... Πές μου... (Άποφασιστικά). Με άπάτησε καμμιά φορά σ' όλο αυτό τό διάστημα των 30 έτών ;

ΕΚΕΙΝΗ.— Δέν εσοι καλά, φίλε μου ! Νυστάζειι και δέν ξέρειι τι λέει.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Νυστάζω, αλλά ξέρω και τι λέω. Πές μου λοιπόν. Σ' όλο αυτό τό διάστημα των τριάντα έτών με άπάτησε καμμιά φορά ;

ΕΚΕΙΝΗ.— Τι λόγια ειν' αυτά, Άντρεά ; Δέν άμφέβαλε ποτέ για μένα όταν ήμουνα νέα και με ύποπτεύσοι τώρα, σ'τά γεράματα ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δέν τολμούσα να σου τό πώ όσο είμαστε νέοι...

ΕΚΕΙΝΗ.— Και τολμάς τώρα ; Ποτέ δέν ήσουι ύποπτοι και ζηλιάρηι, ελχεις πάντα έμπιστοσύνη σέ μένα. Τι έπαθει άποψε ; Πήγαυι να κοιμηθής. Καληνύχτα...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Όχι ! Δέν θά πάω να κοιμηθώ. Θέλω να μου πής.

ΕΚΕΙΝΗ.— Καληνύχτα !

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Όχι, θά μου πής !... Άπάντησέ μου σ' αυτό που σέ ρωτώ. Σ' έξορκίζω !... Μ' άπάτησε καμμιά φορά ; Πές μου... Θά πιστέψω ό,τι μου πής. Και άν μ' έχηι άπάτησε, μη φοβάσοι, ύστερα από τόσα χρόνια, δέν μπορώ παρά να σέ συγχωρήσοι...

ΕΚΕΙΝΗ.— Κι' εσύ, φίλε μου, εσύ ήσουι πάντα πιστός κι' άρροισμένοι σέ μένα ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Θά σου πώ, όταν μου πής κι' εσύ ό,τι σέ ρωτώ.

ΕΚΕΙΝΗ.— Επ'μηνόμην ; Σ'δ που ήσουι τόσο λεπτός πάντα άπέναντί μου ; Γιατί με στενοχωρείι και με πικραίνει άποψε.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Άκουσέ με. Είμαστε πάντα δυό φίλοι, δυό παλαιοί, αγαπημένοι φίλοι, και μπορεί ό ένας να έμπιστευθή στον άλλον τά μυστικά του, χωρίς φόβο και χωρίς ντροπή... Λοιπόν, πές μου, σ' έξορκίζω σ'τά τριάντα χρόνια που ζήσαμε μαζί, πές μου, δέν με άπάτησε σ' όλο αυτό τό διάστημα ;

ΕΚΕΙΝΗ.— Ίσοι θάταν καλύτερα να πάμε να κοιμηθώμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Όχι, έπιμένο, θέλω να μου πής...

ΕΚΕΙΝΗ.— Λοιπόν, άφοϋ έπιμένειι, ναι, σ' άπάτησα !...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Α ! Έτσι ;... Μίλησέ μου πιά με ελλι-

κρίνετα. Τόν αγαποϋοις ; Σ' αγαποϋοι ; Σ' φιλοϋοι ; Ελχετε ραντεβϋ ;

ΕΚΕΙΝΗ.— Α, όχι !... Όχι !... Σου τ' όρκίζομαι σ'τά παιδιά μας. Δέν συναντηθήκαμε ποθενά, δέν φιληθήκαμε ποτέ...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Και πούοι ήταν ; Πώς τόν έλεγα ; Θά ήταν βέβαια ένας από τούοι πώ έπιστηθίοι μου φίλοιοι ;

ΕΚΕΙΝΗ.— Δέν ξέρω τ' όνομά του...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τι ρομαντισμόι !... Ένας άγνωστος έντελώς !...

Ήταν πολύ ώραιοί... ΕΚΕΙΝΗ.— Όποτε αυτό τό ξέρω...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μα έτσι τέλοιοι ξεγήρησοι... Δέν τόν έβλεπει ποτέ σ'τό φώο ; Σέ συναντοϋσε μόνον μέσα σ'τό σοκατί ;

ΕΚΕΙΝΗ.— Α !... Μ' εσοι τρομερόι άποψε... Σου ελοα ότι δέν συναντηθήκαμε καν !...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δέν συναντηθήκατε ποτέ, δέν φιληθήκατε, δέν ιδωθήκατε ; Τι κάνατε λοιπόν ;

ΕΚΕΙΝΗ.— Γράφαμε ό ένας σ'τόν άλλο. Ναι, ελχεμε άλληλογραφία επί δέκα δολόχροι χρόνια !

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Έπί δέκα χρόνια λοιπόν με άπατοϋσει !... Κι' έγώ ουτε τό ύποπτεϋόμην καν !

ΕΚΕΙΝΗ.— Συγγώρησέ με, Άντρεά !... Κι' έφοϋ έπιμένειι να μάθειι, άκουσέ με... Άχ, πώς τρέμοι !... Άλλά θά σου τά πώ όλο...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μη φοβάσοι. Στην ήλικια μου θά ήταν γελοίο να παίζω τόν ρόλο του Όθέλλου. Δέν έχω καμμιά όρεξη γ' αυτό.

ΕΚΕΙΝΗ.— Άκουσέ με, άφοϋ έπιμένειι. Έπί άρκετόν καιρό, επί μήνει δολόχροιοι δέν του άπαντοϋσα. Έγώ όλαγα όμοι τά γράμματά του... Δέν μπορείι να φαντασθής τι ώραία που έγραφε !... Δέν μου βαστοϋσε η καρδιά να σχίσω ένεινα τά δολόθερα, τά δολόχρονανα γράμματα. Ελχε την άπόφασι να μη του άπανθώ ποτέ. Άλλά μα μέρα, πήρα ένα γράμμα τον τόσο παθητικό, τόσο γεμάτο άτέλεισια κι' έρωτα τριγλόι, που δέν μπορέσοι να κρατηθώ, πήρα την πένα και του έγραφοι... Στην άρχή με ικέτευε να πάω να τόν βρω, μου όρισε, πολλήι φορέι ραντεβϋ σ'τό δάσοι, στην άκρογυλιό, σ'τό σπίτι του, μα δέν πήγα ποτέ. Και οιαύσ'τά φάνηκε πώς του έφτανε μια αγαπή τόσο ιδανική και τό πήρε κι' αυτός άσάσοι να μη συναντηθώ ποτέ, ό μόνον μας έσεμόι να εινε η άλληλογραφία μας. Και ό τρελλόι τον ποθοι έγινε σ'νά-σ'νά μια θεια, μια ιδανική λατρεία, που δέν μποροϋσα πιά να ζήσω χωρίι αυτήν. Συγγώρησέ με Άντρεά ! Η άλληλογραφία αυτή έπαξε μεγάλο ρόλο σ'τη ζωή μου, με παρηγόρησε σέ πολλήι με στενοχωρίες, με συντόρησε όταν έλειπει του, μου έδωσε δυνάμει για να ύποσέφοι τόν χαμό του μικροϋ μας Παύλου... Τι διαίθησι

ελχειι αυτός ό άνθρώποιοι !... Σέ κάθε μου στενοχώρια ήξερε πάντα να μου γράφει τά φωαίτορα λόγια. Δέν έμαθα πούοι εινε, δέν θέλησα να μάθω... Τά γράμματά μου του τά έστελνα σ'τό Poste Restante υπό ψευδοόνομο. Συγγώρησέ με, Άντρεά !... Παντρεύτηροι από άμοιβαία έκτίμησι, είμαστε πάντα αγαπημένοι, αλλά μ'ος έλειπε το πάθοι, ό φλογεροί έρωτα. Έσ'δ ελχει γνωρίσει τι έρωτα και πριν να παντρευθώμε, έγώ όμοι όχι. Γι' αυτό τό γράμματά του γέμισαν κάποιο κενό σ'την καρδιά μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Και τά γράμματα αυτά τά φυλάς πάντα ;

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι, φίλε μου ! Άν θέληι μπορώ να σου τά δείξω. Θά δής... Έκεινο που με συγγνωϋοι πολύ, ήταν, τό γράψιμό του τό έντελώς παιδικό, άβέβαιο, άτολμο και δειλό.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Λοιπόν, αγαπημένη μου, έγώ δέν ήμουι πάντα ελκικρινής μαζί σου ;

ΕΚΕΙΝΗ.— Α !... Θεέ μου !... Εινε τρομερό !... Έμερει που μάς έχουι για παράδειγμα... έμερει να μιλάει έτσι άποψε !...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Είμαστε δυό άνθρώπινηι αδύνατοι καρδιέι. Δέν πρέπει να έχουμε τύφωσι. Νά, πάρε τό κλειδί αυτό κι' άνοίξε τό μεσαίο συρτάρι του γραφείοι μου. Θά βρήι εκεί ένα δέμα με γράμματα...

ΕΚΕΙΝΗ.— Α ! Και σ'δ λοιπόν ; Ελχει και σ'δ άλληλογραφία με κάποια !... Ποιά ;... Τήν ξέρω έγώ !...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Κτύπαξε λοιπόν τό συρτάρι. (Έπινοί άνοίγει τό συρτάρι, βραιοι τό δέμα, τό άνοίγει και βλέπει ένα γράμμα. Μόλιι τό βλέπει μείνει κατάπληκτη, τρομαγμένη.)

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Λοιπόν ; Νομίζει πώς μόνο εσύ μου έκρυβει κάτι ;

ΕΚΕΙΝΗ.— Εινε τρομερό !... (Κτυπάει και τάλλα γράμματα). Ναι, ναι, εινε η άπάντησίι μου !... Τά γράμματα που του έστελνα !... Ότε τι ήξερει !... Α ! Τόν έβλοο !... Με κρόδοσε ! Σ'δωσοι τά γράμματά μου !... Γιατί ; Γιατί ! Για

ΕΚΕΙΝΗ : Καίμενι μου Άντρεά !...

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΟΙ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΙ

Τι γίνεται στη Λιθουανία. Ή άρκουδες και τα μικρά παιδιά. Πώς τ' άρπαζουν. Πώς τ' ανατρέφουν. Ο άρκουδάνθρωποι. Ένας νεαρός άρκουδάνθρωπος... αναδειχμός βασιλείας... Πώς ζούσε. Η προσπάθεια προς εξημέρωσιν του. Ο θανατός του. Γι γράφει ένας διάσημος Άγγλος συγγραφέας.

Στά άπομέρα χωριά της Λιθουανίας, τα μικρά έκειναι χωριά που βρισκονται πλάι σ' άπέραστης πνεύμα δάση, συμβαίνει κάποιου-κάποιου ένα φαινόμενο μοναδικό στον κόσμο.

Μιά ή περισσώτερες άρκουδες, βγαίνον από τα δάση, πλησιάζουν τα σπίτια των χωριών και μόλις βρουν κανένα παιδικό μόνο του, το άρπάζουν και φεύγουν. Καί αν μόν το παιδί είνε τριών-τεσσάρων έτών ή και μεγαλύτερο, το κατασπαράζουν και τό τρώνε!... Άν όμως είνε πολύ μικρό, στα ίδιους μορφο, στα σώματά του, τότε δέν του κάνουν κανένα κακό, αλλά το παίζουν στη γούλα ή τους, το περιποιούνται—όσο μπορεί να περιποιηθ ή άρκουδα ένα μορφο—και το ανατρέφουν μαζί με τα άρκουδοσποιά τους!...

Το 1861 μιά μεγάλη παρέα κτηνηνών Λιθουανών, που είχε βγ ή παγανά για να κτηνηρήσ έλεους και άρκουδες, είνε έξω από πο έρημο μέρος ένος μεγάλου δάσου, δυο μικρά παιδιά όλόγυμνα, άνάμεσα σε μία άγέλη από άρκουδες. Τα παιδιά έπαιζαν φιλικότατα με τις άρκουδες. Ήταν και τα δ.θ. διαστράχα και φρονόμισαν ήλικίας έννεα ως δέκα έτών. Έφρανοντο επίσης έξαιρετικά ρομ ήλα, σκαρφάλωναν με διαβολή, ταζότητα έπαιζαν στα δένδρα και παίζονταν με καταλήκτικη εχθροία πέτες, τόσο μεγάλες, ποί μόνο όφρμα άνδρες και ρομ ήλοι θα μπορούσαν να τις πετάξουν.

Οι κτηνηροί άφραναν προς τα έκει και άρχισαν να περιβολουν τις άρκουδες, προσεγγίζοντας πάντοτε να μη χυσιόνταν τα παιδιά.

Η άρκουδες τόβαλαν στα πόδια, αλλά μαζί τους έφραγαν και τα δυο παιδιά. Οι κτηνηροί είχαν έλξησει πει το κτηνη τους και προσπαθειαν να πιάσουν τα παιδιά. Τους φώναζαν να σταθούν, μή έκείναι, χωρίς να τους δόσαν καθόλου προσοχή. Έξαλοιδουσαν να τρέχουν μαζί με τις άρκουδες.

Τέλος, έπειτα από πολλές ώρας δαιμονισμένο το ένομο, οι κτηνηροί κατόρθωσαν να φτάσουν το ένα από τα παιδιά και να το κυλιώσουν. Άλλ' όταν θέλησαν να το πιάσουν, έκεινο άντιπατάει λυσσαμύνα, βγάζοντας τρισευροδες βρηχθίμους και δαγκωνόντας τους τόσο άγρια, ποί τους άνοίξε άρκετές πληγές με τα δόντια και τα νύχια του. Τέλος κατόρθωσαν να το δαμάσουν και να το πάρουν μαζί τους.

Έτσιδ ή εκείνη την έποχή ή Λιθουανία ήταν Πολωνική έπαρχία, οι κτηνηροί πήγαν τόν μακρό άρκουδάνθρωπο στον βασιλέα της Πολωνίας Λα-δίσλαο Ζ'.

Ο Λαδίσλαος τόν συμπάθησε, παρ' όλο τόν άγριο χαρακτήρα του. Τόν έβάφτισε μάλιστα ή σίγγις του Λαδίσλαού και τόν κρέτισαν στο πλάτι, κοντά τους. Τού πήραν τους καλύτερους παιδαγωγούς και καθηγητάς, αλλά παρ' όλες τις προσπάθειες που κατέβαλαν, δέν κατορθώσαν όχι μόνον να τόν μαρμερώσουν, άλλ' ούτε και να τόν εξανθρωπίσουν καν.

Το παράξενο αυτό παιδί δέν μπορούσε να ύποψηθ ή τα ρούχα, με τέ όποια τόν έντυσαν. Καί μόλις βρισκονταν, έστο και για μιά στιγμή μόνος, τά κατεξέριζε και τα έκανε κομματά!... Πολλές μάλιστα φορές έσχίσε και δυο και τρία κοστούμια την ήμερα!... Οσάκις δέ ήθελε να μιλήσει, έβγαζε κραυγές άναρθρες, άκρωθώς όπως το ζώο, ή σφίλιας.

Άσδεκα όλόκληρα χρόνια έζησε μέσα στην Πολωνική Αίλη ο νεαρός άρκουδάνθρωπος, χωρίς να ήμάρτη. Διετήρησε όλες τις συνήθειες που είχε αποκτήσει ζώντας με τις άρκουδες, μέχρι της τελευταίας του στιγμής. Πέθανε σε ήλικία 22 έτών, χωρίς κανείς ποτέ να μάθ ή ποιά ήσαν οι γονείς του και πώς είχε βρεθ ή με τις άρκουδες.

Ο διάσημος Άγγλος ίατρος του 17ου αιώνος Ο Κόννορ έναφέρεται ότι κατά τα τέλη του έτους 1694 είνε στην Βαρσοβία ένα άλλο μικρό παιδί, ήλικίας δέκα περιών έτών, ποί το είχαν βρή μερικώς κτηνηροί άνάμεσα σε μία άγέλη από άρκουδες. Καί ο νεός αυτός ήταν άγριος και άτιθάσος, τό δέγμα του ήταν σκεπασμένο από δυο τρίχωμα, και μόνο έπειτα από πολλά χρόνια κατορθώθ ή να εξημερωθ ή κάπως και να μάθ ή άρκετές Πολωνικές λέξεις. Όταν έπί τέλους κατόρθωσε να μάθ ή να μιλή, τό ρώτησαν για τη ζωή που είχε ζήσει άνάμεσα στις άρκουδες, άλλ' ή δέν ύποψησε να π ή τίποτε. Την περίοδο εκείνη της ζωής του την είχε ξεχάσει έντελώς.

να ή έκδηρη, γιατί δέν είχε πάει ποτέ στα ραντεβού του; Κ' όμως μου έφραγε τόσο όφρατα, φανόταν εύγενική ηρξη! Δέν τό πιστεύω... Πές μου την άλήθεια. Πώς βρέθησαν αυτά τα γράμματα έδώ; Ά! Τώρα κατάλαβα! Θα πέθανε και δέν πρόφτασε να τα κάμ η, να τα στείλ η, ποίς έξοι, ποίς τα βρήκε, ποίς γνώρισε τόν γραμμά μου χαρακτήρα και σου τα έδωσε... Πές μου από ποτέ τα έξεις έδώ; Άπο ποτέ γνωρίζεις τό μυατό μου; Ά, Άντρέα, αυτά τα γράμματα τα διάβασες βέβαια. Τα ήξερες λοιπόν όλα και όμως δέν μου είχες π ή τίποτε. Ω! Ήσουν πάντα καλός και στοργικός μαζί μου. Είδες όμως πώς σου είπα την άλήθεια; Καί κατάλαβες βέβαια πώς ή άγάπη μας έμεινε ιδανική, άφορ ποτέ δέν τόν είδα. Νά, σου τό ξεσηλογήθηκα όλα πειά.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Μην κλάεις, καλή μου Ίωάννα!... Δέν πρόσφερε κανένα. Τα γράμματα αυτά τα όφρατα, τα γράμματα έρωτα και φιλία, σου τα έφραγα έγώ!

ΕΚΕΙΝΗ. — Έσύ;... Έσύ;...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Νά, έγώ! Στην άρχή θέλησα να σε δοκιμάσω, όστρα ανα-ανα, όστις άρχισες να μου γράφεις κ' έσύ, μου άρεσε τόσο πολύ αυτό, όστε δέν μπορούσα να μη ξεκαλοιδουήσω. Τα γράμματα σου αυτά ήσαν ή χαρά μου, ή παρηγορία μου, μου είχαν γίνει άπαραίτητα. Δέν μπορούσα να μη σου γράφο τακτικά, έως ότου ή διάφορες φροντίδες για τα παιδιά μας, που είχαν μεγαλώσει πειά, μάς άποσχόλισαν τόσο, όστε ν' άφαιώσουν ανα-ανα τα γράμματα μας και να πάρουν. Μολταύτα, όπως λές κ' έσύ, ή άλληλογραφία μας αυτή ήταν ή χαρά της ζωής μας. Κ' έγινε ατία να φανερωώσου κ' ένας στον άλλο τίς ηρξής μας, θαρρετά, χωρίς προσοπίδα, όπως δέν τόλμησας ποτέ να φανερωθ ήμε στην ζωήμηση μας ζωή.

ΕΚΕΙΝΗ. — Ποτέ δέν φανταζόμην ότι μπορούσες να γράφεις έτσι όφρατα!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Κ' έση έφραγες τόσο ποιητικά! Έφραγες με τό συνηθισμένο σου γράμμο, ένδ έγώ έβασανίζομην για να σου γράφο όλα εκείνα τα γράμματα, ανα-ανα, με τό άριστέρο χέρι, για να μη καταλάω τις γράμμο μου.

ΕΚΕΙΝΗ. — Καμμένε μου Άντρέα!... (Τόν άγκαλιάζει και τόν φιλεί ένδ ή ένο γονατίσει μπροστά της).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δέν μπορούμε ν' άνοηθ ήμε. Ίωάννα μου, πώς ή άλληλογραφία μας αυτή, γέμισε τη ζωή μας με την γοητεία του μυστηρίου, του άγνωστου, του πάθους, του ιδανικού. Νά, είμαστε πάντα πολύ εύτυχεις! Άλλ' ή εύτυχία μας ύά ήταν κάπως μονότονη, χωρίς αυτή την άμοιβαία και γλυκεία άμωρτία. Έτσι, δέν είμαστε μόνο δυο καλοί σίγγιοι, είμαστε και δυο ιδανικοί έρωσταί!... ΦΡ. ΜΠΕΡΓΕ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΣΤΟ ΜΠΟΥΓΑΔΟΚΟΦΙΝΟ!...

Πρό χαρού σε κάτωτα έπαρχική κομολή της Γαλλίας συνέδ η μιά πολύ περίεργη σκηνή, που λίγο έλειψε ναχε τραγικές συνέπειες.

Κάποιος ένομοτάραχος που ήταν έρωτευμένος με την ύποπτοία ένος γείτονά του, είχε πάει να περάσ ή νύχτα τόν κοντά στην άγαπημένη του. Τό ποεί όμως ή έρωτευμένη ύποπτοία, άκούγοντας την κωρία της να της φωνάζει και φοβηθείσα μήπως άντιληφθ ή την παρουσία του φίλου της, σκέφθηκε να τόν κωνή μεσα σ' ένα μεγάλο μπουγαδοκόφιο, όπου ύπηρχαν άλυτα ρούχα, και να τόν σκεπάζει με σεντόνια. Σε λίγο έφτασε στην κοιλίνα ή κωρία της, ή όποια άρχισε να μιλήσει την ύποπτοία γιατί δέν είχε πλάσει άκόμα τα ρούχα. Η διστυχιωμένη νέα στη σατισμωρία της έπάνω δικαιοσύνησε λέγοντας ότι δέν είχε ζεστίσει άκόμα νερό. Άμέσως ή κωρία έξωοργισμένη όπως ήταν τη διάταξε να βγάλ η νερό άτ' τό πηγάδι, να τό βράση την ίδια στιγμή και να τό φειξ ή στο κορμί με τα ρούχα μπροστά της. Η έκρηξη, για να μην προσοθ ή, άναγκάστηκε να σημωφοφθ ή με τις έντοχές της κωρίας της. Μόλις όμως άδισσε στο κορμί τόν πρώτο τεκεκό, του όποιου τό νερό δέν είχε ζεσταθ ή καλά άκόμα, διατάχθηκε να φειξ ή και δεύτερο. Τότε ο έρωταμηνός ένομοτάραχος νοιώθοντας τόν κίνδυνο του διετρεξε, πετάχθηκε όλόφρεος, πήδησε άτ' τό κορμί και τόβαλε στα πόδια!...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Η γυναίκα είνε τό άριστοέργμα του κόσμου. Είνε κάτι μεταξύ άγγέλου και άνθρώπου.

Μπαλζάκ. Άλλοίμονο αν ή γυναίκες παρουν ρεθούδ και στη δεύτερα παρουσία με τη σημερινή τους μορφή! Δέν είνε καθόλου άπίθανο να κατορθώσουν να μάς εμβάλουν εις πειρασμόν και ένόπιον του Θεού! Άγιος Αδώντιστινός.

